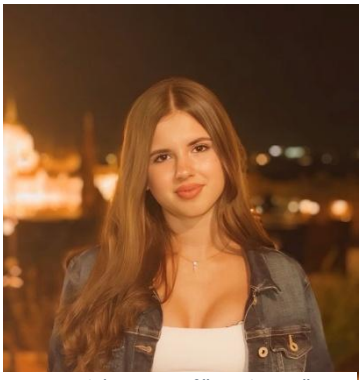
TÁvirat

A Tamási Áron Általános Iskola, Gimnázium és Német Nemzetiségi Gimnázium lapja

KEDVES TAMÁSISOK!

Kedves Olvasók!

Lukács Anna főszerkesztő

Beköszöntött az **igazi ősz**, vele együtt pedig megérkezett suliújságunk **októberi száma** is! Ahogy a természet egyre színesebbé, az időjárás pedig egyre borongósabbá válik, mi sem tétlenkedtünk: ezúttal még több izgalmas, érdekes és természetesen őszi hangulatú cikkel készültünk nektek.

Ebben a hónapban megismerkedhettek **Ingeborg Bachmann** osztrák költő különleges világával, és utánajárunk annak is, milyen jelmezek hódítanak az idei **Halloween-szezonban**. A tudományos rovatunkban ismét érdekes felfedezésekkel és izgalmas érdekességekkel várunk benneteket, a **film- és könyvajánlóban** pedig ezúttal a kissé borzongató, rejtélyes, igazi **spooky hangulaté** lesz a főszerep. Ha inkább a **sport vagy a kultúra** világában kalandoznátok, akkor ezekben a rovatokban is találtok majd olvasnivalót.

És hogy ne csak a megszokott rovatokkal készüljünk? Egy **különleges meglepetésinterjút** is tartogatunk nektek, amely reméljük, legalább annyira érdekes lesz számotokra, mint amennyire mi élveztük az elkészítését!

Akár egy hosszú őszi délutánon, egy bögre forró tea mellett, akár két tanóra között lapozgatjátok az újságot, reméljük, mindenki talál benne valamit, ami felkelti az érdeklődését, megnevetteti vagy éppen elgondolkodtatja.

Jó olvasást, kellemes őszi napokat és egy kis borzongást kívánunk mindenkinek!

Visszajelzéseket itt várunk: tamasi.suliujsag@gmail.com

Tisztelettel: Pattantyús-Szabó Felícia, Csaba Enikő, Jablonszki Lili, Opoldusz Borbála és Szűcs Veronika Ágnes tanárnő

Lukács Anna (10.a)
A Szerkesztőbizottság vezetője

HÍREK

Októberi érdekességek

1. Október nem mindig volt az év tizedik hónapja!

Bár ma már természetesnek vesszük, hogy október az év tizedik hónapja, az ókori római naptárban eredetileg a nyolcadik helyen állt. Neve is erre utal: az *octo* latinul nyolcat jelent. Az év hónapjainak sorrendje csak később változott meg, amikor január és február is bekerült a naptárba.

2. A Halloween nem Amerikából indult!

Bár ma leginkább az amerikai filmekből és dekorációkból ismerjük, a Halloween gyökerei sokkal régebbre nyúlnak vissza. Eredete az ősi kelta Samhain ünnepéhez kapcsolódik, amely az aratás végét és a hideg évszak kezdetét jelölte. A kelták úgy hitték, hogy ezen az éjszakán különösen vékony a határ az élők és a holtak világa között.

3. Az októberi teliholdnak különleges neve van!

Az októberi teliholdat hagyományosan Vadászholdnak (*Hunter's Moon*) nevezik. Az elnevezés az észak-amerikai és európai népi hagyományokból ered, és arra az időszakra utal, amikor az emberek a tél közeledtével vadászattal és élelemgyűjtéssel készültek a hideg hónapokra.

4. Október két csillagjegy hónapja!

Az októberben születettek két csillagjegy valamelyikéhez tartoznak: a hónap nagyobb részében a Mérleg (szeptember 23. – október 22. körül), október 23-tól pedig a Skorpió időszaka következik. A Mérleghez a harmónia és az egyensúly, míg a Skorpióhoz a szenvedély és a titokzatosság társul az asztrológiai hagyományok szerint.

5. Miért változtatják meg a fák a leveleik színét ősszel?

Ahogy rövidülnek a nappalok és csökken a hőmérséklet, a lombhullató fák egyre kevesebb klorofillt termelnek. Ez az a zöld színanyag, amely a fotoszintézisért felelős. Ahogy lebomlik, láthatóvá válnak a levelekben már korábban is jelen lévő sárga és narancssárga pigmentek. Ezért borulnak a fák ősszel gyönyörű arany-, vörös és narancssárga színekbe.

6. Halloween nem mindenhol hivatalos ünnep!

Október 31-én számos országban jelmezes bulikkal, tökfaragással és édességgyűjtéssel ünneplik a Halloweent. Magyarországon is egyre népszerűbb ez a hagyomány, azonban nálunk nem hivatalos munkaszüneti nap. Így sajnos a boszorkányoknak és vámpíroknak másnap is fel kell kelniük az iskolába!

7. Miért olyan gyakoriak a ködös reggelek októberben?

Az őszi éjszakákon a levegő és a talaj is jelentősen lehűlhet. Ha a levegő eléri a harmatpontját, a benne lévő vízgőz apró vízcseppekké alakul, amelyek ködként jelennek meg. Ez különösen gyakori a derült, szélcsendes reggeleken, amikor a táj szinte egy pillanat alatt titokzatos, ködbe burkolózó mesevilággá változik.

8. Október 24. az ENSZ napja!

Az Egyesült Nemzetek Szervezetének napját minden évben október 24-én ünnepeljük. Ezen a napon, 1945-ben lépett hatályba az ENSZ Alapokmánya, ezzel hivatalosan is létrejött a szervezet. Az ENSZ legfontosabb céljai közé tartozik a nemzetközi béke és biztonság megőrzése, az emberi jogok védelme és az országok közötti együttműködés erősítése.

9. Az őszi erdőkben a baglyok hangját is gyakrabban hallhatjuk!

Az őszi estéken és éjszakákon sokszor különös hangok szűrődnek ki az erdőkből. Egyes bagolyfajok ilyenkor hangosabban hallatják a hangjukat, amellyel területüket jelzik, kapcsolatot tartanak fajtársaikkal, vagy éppen a párzási időszakra készülnek. A sötétben felhangzó huhogás igazán különleges, kissé misztikus hangulatot kölcsönöz az őszi éjszakáknak.

10. Miért nevezik az októberi teliholdat Vadászholdnak?

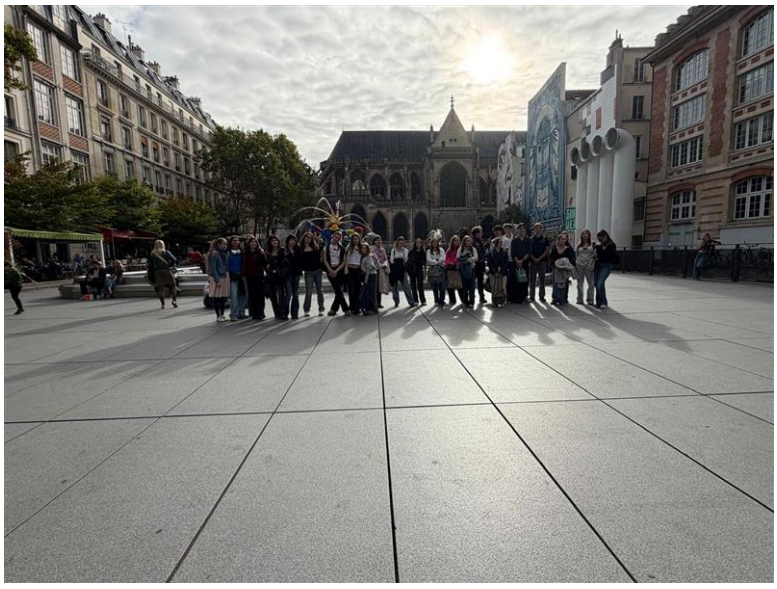
A Vadászhold (*Hunter's Moon*) elnevezés nem véletlen: a hagyomány szerint az októberi telihold fénye segítette az embereket az éjszakai vadászatban. A nyári termés betakarítása után ez különösen fontos volt, hiszen így készülhettek fel a közelgő télre. Érdekesség, hogy a Vadászhold nem minden évben októberre esik, néha novemberben látható.

EXTRA FUN FACT – Eltűnt tíz nap az októberi naptárból!

1582-ben XIII. Gergely pápa naptárreformot vezetett be, hogy kijavítsa a korábbi Julián-naptár pontatlanságait. Az átállás során az új naptárt elsőként bevezető országokban október 4-ét rögtön október 15. követte. Vagyis tíz dátum egyszerűen kimaradt a naptárból! Persze az emberek nem utaztak előre tíz napot az időben, csupán a naptár igazítására volt szükség.

Írta: Opoldusz Borbála

Magyar-francia cserediákprogram- október 6-tól 13-ig

Idén is lehetőségünk volt részt venni a francia cserediákprogramban, amely február 11-én kezdődött. Ekkor mi fogadtuk a francia diákokat, októberben pedig ők láttak vendégül minket. Mindkét csereprogram egy-egy hétig tartott, és rengeteg színes programmal volt tele, amelyek során lehetőségünk nyílt arra, hogy bemutassuk egymásnak kultúránkat, hagyományainkat és hazánkat.

Mivel a francia cserediákok nem Franciaország fővárosában, Párizsban éltek, hanem egy kedves városkában, Troyes-ban, ahol az iskola is található, illetve a környező falvakban, igazán közelről megtapasztalhattuk a francia mindennapokat és kultúrát. Így nemcsak a turisták által gyakran látogatott helyeket ismerhettük meg, hanem betekintést nyerhettünk a helyiek életébe is.

Kedd – az utazás kezdete

Kedden kezdődött az utazásunk. Izgatottan indultunk útnak, hiszen már nagyon vártuk, hogy újra találkozhassunk a francia cserediákokkal. 2 kor találkoztunk a repülőtéren mivel 16:30 kor indult a repülőnk. De mivel egy utazás sem megy gördülékenyen ezért az első párpercben bele botoltunk egy kisebb problémába az egyik társunk beleejtette a csomagleadónál a személyi igazolványát a mérlegek közé és ezért szét kellet szedni mindent, hogy kitudjak szedni de szerencsére sikerült és onnantól már nagyon gyors és probléma mentes utunk volt. 18:30 ra már Beauvais, Paris Franciaországba voltunk de itt meg nem all meg az utazásunk várt ránk egy 3 és félórás buszút Troyesba. Amikor végre megérkeztünk, már mindenki nagyon várta, hogy találkozzon a francia diákokkal és a fogadó családokkal. Az első este elsősorban az ismerkedésről és a pihenésről szólt, hiszen másnap reggel már kezdődött is az első közös programunk az iskolában.

Szerda – Az első nap az iskolában

Szerdán reggel 8 órára mentünk be az iskolába. Az első két órában egy közös, nagy reggelin vettünk részt. Ez nagyon jó alkalom volt arra, hogy mindenki egy kicsit jobban megismerje a másikat, beszélgessünk, és ráhangolódjunk a közös hétre. A reggeli után francia regényt is olvastunk.

10 órától rajzórán vettünk részt, majd 11 órától angolóránk volt egészen délig. Érdekes volt látni, hogy egy francia iskolában hogyan zajlanak az órák, és milyen különbségek vannak a magyar és a francia oktatási rendszer között.

Délben elmentünk ebédelni az iskola menzájára. Az egyik érdekes különbség, amit megtudtunk, hogy a francia diákokat az ebédszünetben kiengedik az iskolából. Ha szeretnének, akár haza is mehetnek ebédelni, vagy elmehetnek bárhová, ahol szeretnének enni. Ez számunkra meglehetősen szokatlan volt, hiszen Magyarországon az iskolai ebédszünetek általában sokkal kötöttebbek.

13 órától egy különleges, szakmai jellegű órán vettünk részt, amely a légkondicionáló berendezésekről szólt. Ez azért volt érdekes, mert olyan dolgokról hallhattunk, amelyekkel a hétköznapokban is találkozunk, mégsem feltétlenül tudjuk, pontosan hogyan működnek.

Délután 3 órától Troyes városát ismerhettük meg közelebbről. Sétáltunk a városban, és több templomot is meglátogattunk. A város történelmi része nagyon hangulatos volt, és jó érzés volt úgy felfedezni, hogy közben a francia diákok is meséltek nekünk a saját városukról. A program után mindenki hazamehetett, és végre egy kicsit kipihenhettük az első, eseménydús napot.

Csütörtök – Sport, üvegablakok és Troyes katedrálisa

Csütörtökön reggel ismét 8 órára mentünk az iskolába. A nap első programja egy testnevelésóra volt, amely 9:30-ig tartott. Ezután a Musée du Vitrailba, vagyis az üvegablakok múzeumába látogattunk el. Itt bemutatták nekünk, hogyan készítették régen a különböző templomok színes üvegablakait. Nagyon érdekes volt látni, hogy mennyi munka és odafigyelés kellett ahhoz, hogy elkészítsenek egy-egy ilyen hatalmas és részletes ablakot.

Délben ismét ebéd következett, majd egészen délután 3 óráig szabad programunk volt. Ezt az időt mindenki kicsit másképp töltötte, de jó volt, hogy lehetőségünk volt szabadon felfedezni a várost és beszélgetni egymással.

Délután 3 órakor a történelemtanárunkkal együtt elmentünk Troyes katedrálisához. A tanár sok érdekes információt mesélt nekünk az épületről, annak történetéről és a város múltjáról. Így nemcsak kívülről csodálhattuk meg a katedrálist, hanem sokkal többet is megtudhattunk róla.

Délután 5 óra után ismét szabad programot kaptunk, este azonban közös vacsorára gyűltünk össze a L'Hippopotamus nevű étteremben. Jó hangulatban telt az este, és a közös vacsora során még jobban összekovácsolódott a társaság.

Péntek – Múzeum, könyvvásár és a hétvége kezdete

Pénteken reggel 8 órakor ismét az iskolában kezdtük a napot. 8 és 10 óra között filozófiaórán vettünk részt. 10 órától meglátogattuk a Musée d'Art Moderne-t, vagyis a Modern Művészetek Múzeumát. A múzeum nagyon szép volt, és sok különböző műalkotást láthattunk. Bár nem

mindenki volt nagy művészetrajongó, szerintem mindenki talált valamit, ami felkeltette az érdeklődését.

Délben ismét ebédeltünk, majd 1 órakor egy francia könyvvásárra látogattunk el. Ez különösen érdekes program volt, mert ott találkozhattunk annak a francia regénynek a szerzőjével, amelyet még szerdán kezdtünk el olvasni. Az írónő előadást tartott nekünk, így lehetőségünk volt személyesen is hallani arról, hogyan született meg a könyv, és milyen gondolatok inspirálták a történetet.

Délután 5 órakor véget értek a közös programok, és hivatalosan is elkezdődött a hétvégénk. A francia és a magyar diákok megbeszélték, hogy ki mit szeretne csinálni a hétvégén, és így alakítottuk ki a saját programjainkat.

Szombat – Vidámpark és esti buli

Szombaton már nem voltak közös iskolai programok, ezért ezt a napot a diákok saját maguk szervezték meg. Délelőtt egy vidámparkba mentünk, ahol együtt töltöttük az időt. A különböző játékok és attrakciók mellett természetesen rengeteget nevettünk és beszélgettünk.

Este az egyik francia cserediák lány bulit rendezett. Ez az este különösen jó hangulatban telt. Sokat beszélgettünk, nevettünk, zenét hallgattunk. Talán ezek a kötetlen programok voltak a csere egyik legjobb részei, hiszen ilyenkor nem egy előre megszervezett program keretei között találkoztunk, hanem egyszerűen csak együtt voltunk.

Vasárnap – Közös vásárlás és pihenés

Vasárnap együtt mentünk vásárolni az egyik ismertebb bevásárlóközpontba. Ez is egy kellemes, nyugodtabb program volt a szombat esti hosszú nap után. Beszélgettünk, nézelődtünk és együtt töltöttük az időt.

Este már mindenki igyekezett pihenni, hiszen tudtuk, hogy másnap nagyon korán kell kelnünk. A hét egyik legjobban várt programja következett: hétfőn Párizsba indultunk.

Hétfő – Egy nap Párizsban

Hétfő reggel 5:30-kor találkoztunk az iskola előtt. Mindenki álmos volt, hiszen még nagyon korán volt, de az izgatottság miatt senki sem panaszkodott. 6 órakor elindultunk busszal Párizs felé, és körülbelül 9 órára meg is érkeztünk.

Az első állomásunk a Notre-Dame volt. Innen gyalog indultunk tovább a Természettudományi Múzeum felé. A séta során már maga Párizs látványa is hatalmas élmény volt, hiszen olyan helyeken járhattunk, amelyeket korábban leginkább csak fényképeken vagy filmekben láttunk.

Miután megnéztük a múzeumot, egy gyönyörű parkba mentünk, ahol mindenki megebédelt. A parkban volt egy kis időnk pihenni, sétálgatni és beszélgetni. Ezután tovább indultunk a Place de la Bastille felé. A tér környéke különösen érdekes volt, mert az akkor zajló tüntetések miatt több helyen vandalizmus nyomait is lehetett látni. Ez egészen más arcát mutatta meg Párizsnak, mint amit egy átlagos turistaút során láthatnánk.

Ezután körülbelül egy óra szabadidőt kaptunk, így kisebb csoportokban sétálgathattunk Párizsban. 4 órakor újra találkoztunk, majd elindultunk a Louvre felé.

A Louvre-tól egy hosszú, de gyönyörű séta várt ránk egészen az Eiffel-toronyig. Útközben történt az egyik legviccesebb dolog az egész utazás során. Találkoztunk valakivel, aki egy nagy JBL hangszóróból hangosan zenét hallgatott. Mi megálltunk, és elkezdtünk táncolni. Körülbelül fél órán keresztül táncoltunk együtt, és egy idő után már a körülöttünk sétáló emberek közül is egyre többen csatlakoztak hozzánk. Amikor elkezdtük táncolni a Macarenát, szinte mindenki beállt, és az egészből egy hatalmas, spontán közös tánc lett.

Végül 6 órára értünk az Eiffel-toronyhoz. Ott kaptunk még egy kis szabadidőt, majd 7 órakor elindultunk vissza a buszhoz. Mindenki nagyon elfáradt, hiszen egész nap rengeteget gyalogoltunk, de közben valószínűleg mindenkinek az járt a fejében, hogy milyen szerencsések vagyunk, hogy egy ilyen napot tölthettünk Párizsban.

Ezután még egy körülbelül két és fél órás buszút várt ránk Troyes-ig. Este 10 óra körül érkeztünk vissza. Fáradtak voltunk, de a hosszú nap ellenére is rengeteg élménnyel lettünk gazdagabbak.

Kedd – Búcsú és hazautazás

A következő reggelen már éreztük, hogy sajnos nagyon gyorsan eltelt ez az egy hét. Reggel 8 órakor ismét találkoztunk az iskolánál. Közösen reggeliztünk, majd eljött a búcsú ideje.

A francia diákoknak óráik voltak, nekünk délig volt egy kis szabadidőnk, ezért bejártuk még egyszer Troyes városát. Jó érzés volt még egy utolsó sétát tenni azon a helyen, ahol egy héten keresztül annyi élményt szereztünk.

Délután 1 órakor elindultunk kisbuszokkal a Beauvais–Párizs repülőtérre. Innen 19:20-kor indult a gépünk Magyarország felé. Az út szerencsére problémamentesen telt, és este 9 óra körül már szerencsésen meg is érkeztünk Magyarországra.

Írta: Nagy Sára

AKIRE/AMIRE BÜSZKÉK VAGYUNK…

Együtt emlékeztünk október 23-ra!

Iskolánkban idén is méltó módon emlékeztünk meg az 1956. október 23-i forradalom és szabadságharc évfordulójáról. Az idei megemlékezés azonban különösen különleges volt, hiszen minden osztály kivette a részét az ünnepi készülődésből: a diákok közösen egy emlékvideót készítettek, amelyben minden közösség hozzátette a maga ötletét, munkáját és kreativitását.

A végeredmény nemcsak az 1956-os események előtt tisztelgő megemlékezés lett, hanem annak is szép példája, hogy mennyi mindenre vagyunk képesek, ha összefogunk. Külön öröm volt együtt megnézni az elkészült videót, és látni, hogyan állt össze az egyes osztályok munkájából egy közös, értékes alkotás.

Nagyon büszkék vagyunk minden résztvevő diákra, akik lelkesedésükkel, kreativitásukkal és együttműködésükkel hozzájárultak ehhez a különleges megemlékezéshez. Jó érzés megtapasztalni, hogy iskolánk nemcsak a tanulásban, hanem a közös értékek megőrzésében és a közösségépítésben is ilyen összetartó!

Köszönjük mindenkinek a munkáját – együtt igazán emlékezetessé tettük ezt a napot!

Írta: Lukács Anna

KÖLTÉSZET ROVAT

Ingeborg Bachmann – A költő, aki a szavak mögé látott

Vannak költők, akik nem csupán verseket írnak, hanem egy egész világot teremtenek a szavakból. Közéjük tartozik Ingeborg Bachmann, a 20. századi osztrák irodalom egyik legjelentősebb és legkülönlegesebb alakja. Műveiben gyakran találkozhatunk az emberi érzések mélységével, a szerelem bonyolultságával, a magánnyal, a háború emlékeivel és azzal a kérdéssel, hogyan lehet őszintén beszélni egy sokszor igazságtalan és kegyetlen világról.

Ki volt Ingeborg Bachmann?

Ingeborg Bachmann 1926. június 25-én született az ausztriai Klagenfurtban. Már fiatalon érdeklődött az irodalom és a filozófia iránt. Egyetemi tanulmányait Innsbruckban, Grazban és Bécsben végezte, filozófiából doktorált. Irodalmi pályája az 1950-es években indult, és hamar az egyik legelismertebb német nyelvű költővé vált.

Első verseskötete, a *Die gestundete Zeit* (A kölcsönkapott idő) 1953-ban jelent meg, és rögtön jelentős figyelmet keltett. Bachmann különleges, sokszor szimbolikus nyelvezettel írt, amelyben a hétköznapi képek mögött mélyebb gondolatok és érzések rejtőztek.

Miről írt?

Bachmann műveinek egyik központi témája az emberi kapcsolatok törékenysége. Verseiben és elbeszéléseiben gyakran jelenik meg a szerelem, a kiszolgáltatottság, az elhallgatás és a magány. Sokat foglalkozott a második világháború utáni Európa lelki örökségével is: azzal, hogyan élhet tovább a múlt az emberek gondolkodásában és mindennapjaiban.

Nem félt nehéz kérdéseket feltenni. Írásaiban arra kereste a választ, hogyan őrizhetjük meg az emberségünket egy olyan világban, ahol a szavak sokszor elveszítik valódi jelentésüket.

Érdekességek az életéről

Bachmann nemcsak költőként, hanem prózaíróként, esszéistaként és rádiós szerzőként is tevékenykedett. Életének fontos helyszíne volt Róma, ahol hosszabb időt töltött, és ahol számos jelentős művét írta.

Egyik legismertebb prózai alkotása a *Malina* című regény, amely 1971-ben jelent meg. A mű az identitás, a szerelem és a női lét kérdéseit járja körül. Munkásságát számos elismeréssel jutalmazták, többek között 1964-ben megkapta a rangos Georg Büchner-díjat.

Ingeborg Bachmann 1973-ban, mindössze 47 évesen hunyt el Rómában. Bár élete viszonylag rövid volt, irodalmi öröksége máig meghatározó.

Miért érdemes ma is olvasni?

Bachmann írásai azért különlegesek, mert olyan érzésekről és kérdésekről szólnak, amelyek ma is közel állnak hozzánk. Ki vagyok én valójában? Hogyan értjük meg egymást? Mit kezdünk a múltunkkal, és hogyan találhatjuk meg a saját hangunkat egy zajos világban?

Talán éppen ezért érdemes kézbe venni valamelyik versét: mert nem feltétlenül ad kész válaszokat, de gondolkodásra késztet, és olyan érzéseket fogalmaz meg, amelyeket néha mi magunk sem tudunk szavakba önteni.

Írta: Lukács Anna

PROGRAMOK

Nov.16-20 – Szóbeli Érettségi Vizsgák

Nov.18 – DSD II. írásbeli vizsga

Nov.19 – Tájékoztató az előrehozott érettségi vizsgáról

Nov.23 – Zrínyi Ilona Matematikaverseny

Dec.1 – Központi írásbeli vizsga jelentkezési határidő

Dec.4 – Mikulás ünnepség az első osztályosoknak

Dec.8 – Adventi koncert (Szent Imre Gimn.)

Dec.1-18 – Jótékonysági sütivásár

Dec.14 – Luca-napi vásár

Dec.17 – Betlehemes/Neolatin karácsony

DIVAT PERCEK

Halloween 2026 – Milyen jelmezek hódítottak idén?

Október végén egyetlen éjszakára mindenki az lehet, aki csak szeretne: boszorkány, vámpír, filmsztár vagy akár egy két lábon járó stresszlabda. A Halloween minden évben új jelmeztrendeket hoz, és ez idén sem volt másképp. 2026-ban a filmek, a sorozatok, a videojátékok és a közösségi média világa inspirálta a legötletesebb és legőrültebb összeállításokat. Nézzük, minek öltöztek idén a leglelkesebb Halloween-rajongók!

Filmszereplők és sorozathősök minden mennyiségben

A popkultúra idén is meghatározta a jelmezdivatot. A *Toy Story* jól ismert karakterei, Woody, Buzz Lightyear és Jessie ismét népszerű választásnak bizonyultak. A szuperhősök sem maradtak ki a versenyből: Pókember, Batman és Superman jelmezei továbbra is a kedvencek között szerepeltek. A *K-pop démonvadászok* karakterei pedig a tavalyi sikerük után 2026-ban is sokakat inspiráltak. Rumi, Mira és Zoey vagány, színes fellépőruhái különösen jó választást jelentettek azoknak, akik baráti társaságban szerettek volna összeöltözni.

A legfurcsább trendek: unikornis és stresszlabda

Ha azt gondoltad, hogy Halloweenkor csak szörnyeknek és ijesztő figuráknak lehet öltözni, akkor van egy meglepetésünk! Az idei Google-trendek egyik legmeglepőbb szereplője Buddy, az unikornis volt, de a NeeDoh nevű, népszerű nyomkodható stresszlabda is az élmezőnybe került. Igen, jól olvastad: idén akár egy színes stresszlabdának is beöltözhettél! Ez is jól mutatja, hogy a Halloween már rég nem csak a félelmetes jelmezekről szól, hanem a humorról, a kreativitásról és a meghökkentő ötletekről is.

Fantasy, mitológia és egy kis varázslat

A fantasyvilág rajongói sem maradtak inspiráció nélkül. A görög mitológia hősei, az ókori istenek, harcosok és legendás alakok is népszerű témává váltak. Az aranyszínű páncélok, hosszú köpenyek, babérkoszorúk és látványos kiegészítők igazán különleges megjelenést kölcsönöztek ezeknek a jelmezeknek. A sárkánylovasok és a fantasyfilmek titokzatos szereplői szintén sokakat megihlettek.

Vissza a 2000-es évekbe!

A divatban is hódító Y2K-stílus Halloweenkor is visszaköszönt. A csillogó ruhák, metálfényű anyagok, apró napszemüvegek, pillangós hajcsatok és platformcipők segítségével bárki visszarepülhetett a kétezres évek elejére. Ez a trend azoknak kedvezett, akik inkább a divatos és látványos megjelenést választották a klasszikus horrorjelmezek helyett.

Páros és csoportos jelmezek – együtt még jobb!

A közös beöltözés idén is nagy népszerűségnek örvendett. Barátok választhattak egy-egy film vagy videojáték szereplői közül, a párok pedig olyan ikonikus duókat eleveníthettek meg, mint Woody és Buzz, vagy Wall-E és Éva. A csoportos jelmezek egyik legnagyobb előnye, hogy mindenki hozzáadhatja a saját ötletét, miközben együtt egy teljes történetet elevenítenek meg.

És a négylábúak sem maradhattak ki!

A Halloween egyre inkább a házi kedvencekről is szól. Idén a kutyák és macskák is saját jelmezeket kaptak: a szellemek, denevérek, pókok és vámpírok mellett egészen humoros ötletek is megjelentek. Volt, aki krumplinak, más óriási rovarnak vagy éppen egy híres filmszereplőnek öltöztette kedvencét.

Akkor melyik volt az idei kedvencünk?

2026 Halloweenje ismét bebizonyította, hogy a fantáziának tényleg semmi sem szab határt. Lehetsz félelmetes vámpír, csillogó Y2K-divatikon, görög isten vagy akár egy stresszlabda – a lényeg, hogy jól érezd magad, és merj egy kicsit bolondozni. Hiszen Halloweenkor pontosan ez a legjobb: egyetlen estére kiléphetünk a hétköznapokból, és bárkivé változhatunk!

Írta: Lukács Anna

TUDOMÁNYOS ROVAT

Mi újság a csillagok között? – Október

Miért pislognak ránk a csillagok? – Az égbolt egyik legnagyobb trükkje

Biztosan te is feküdtél már a fűben egy kellemes nyári vagy hűvös őszi estén, és figyelted a csillagos eget. Ilyenkor feltűnhet, hogy egyes csillagok mintha villognának, mások pedig szinte mozdulatlanul ragyognának az éjszakában. De vajon tényleg pislognak ránk az univerzum apró fénypontjai? Vagy csak a szemünk játszik velünk? A válasz meglepőbb, mint gondolnád!

A csillagok valójában nem pislognak!

Bármilyen romantikusan is hangzik, a csillagok nem változtatják folyamatosan a fényüket azért, hogy üzenjenek nekünk. A jelenségért valójában a saját bolygónk, pontosabban a Föld légköre felelős.

Amikor egy távoli csillag fénye elindul felénk, hosszú utat tesz meg a világűrön keresztül. Amikor eléri a Föld légkörét, különböző hőmérsékletű és sűrűségű levegőrétegeken halad át. Ezek kissé eltérítik a fény útját, ezért mi innen úgy látjuk, mintha a csillag fénye folyamatosan vibrálna. Ezt a jelenséget a tudósok szcintillációnak nevezik.

De akkor miért nem villognak a bolygók?

Talán feltűnt már, hogy a Vénusz vagy a Jupiter fénye sokkal egyenletesebbnek tűnik, mint a csillagoké. Ennek egyszerű oka van: a bolygók sokkal közelebb vannak hozzánk, ezért az égbolton nem apró fénypontként, hanem parányi korongként jelennek meg. A légkör által okozott apró fényingadozások így részben kiegyenlítik egymást.

Persze ez nem jelenti azt, hogy a bolygók soha nem vibrálnak: különösen a horizont közelében az ő fényük is tűnhet nyugtalannak.

Mi történne, ha az űrből néznénk a csillagokat?

Ha egyszer lehetőséged lenne egy űrhajóból, a Föld légkörén kívülről megfigyelni az égboltot, egészen más látvány fogadna. Mivel ott nincs légkör, amely megtörné és eltérítené a csillagok fényét, azok nyugodt, állandó fénnyel ragyognának. Nincs pislogás, nincs vibrálás – csak a végtelen világűr és a csillagok milliárdjai.

Egy kis esti kísérlet!

Legközelebb, amikor tiszta az ég, próbáld ki a következőt: keress egy fényes csillagot és egy mellette látható bolygót! Figyeld meg, melyikük fénye tűnik állandóbbnak. Ha szerencséd van, szabad szemmel is észreveheted a különbséget.

Úgyhogy legközelebb, amikor valaki azt mondja, hogy a csillagok rád kacsintanak, már tudni fogod: nem a csillagok flörtölnek velünk, hanem a Föld légköre tréfálkozik egy kicsit!

Forrás: NASA – Imagine the Universe; Scientific American.

Írta: Lukács Anna

A láthatatlan tinta titka – Üzenetek, amelyeket csak a varázslat fed fel!

Képzeld el, hogy írsz egy levelet, de a papíron látszólag semmi sem jelenik meg. Aztán néhány perc múlva, egy kis melegítés vagy egy különleges folyadék segítségével előbukkan az üzenet. Mintha egy varázsló titkos levelezésébe csöppentél volna! Pedig nincs szó mágiáról: a jelenség mögött a kémia egyik izgalmas trükkje, a láthatatlan tinta áll.

Hogyan működik a láthatatlan tinta?

A láthatatlan tináták olyan anyagokból készülnek, amelyek száradás után alig vagy egyáltalán nem láthatók a papíron. Egyik legegyszerűbb változata a citromlével készített titkos üzenet. Ha egy fültisztító pálcikát citromlébe mártasz, majd írsz vele a papírra, száradás után az írás szinte teljesen eltűnik.

De mi történik, amikor óvatosan felmelegítjük a papírt? A citromlében található szerves vegyületek a hő hatására gyorsabban oxidálódnak és barnás színűvé válnak, mint maga a papír. Így a korábban láthatatlan betűk lassan előbukkannak.

A kémia mint titkos üzenetküldő

A citromlé mellett más anyagokkal is lehet láthatatlan írást készíteni. A tej, az ecet vagy bizonyos cukoroldatok szintén alkalmasak lehetnek erre, mivel melegítés hatására eltérően reagálnak a papírnál. A különbség oka az anyagok eltérő kémiai összetétele és hő hatására bekövetkező változása.

A láthatatlan tinta nem csupán játék: a történelem során valóban használtak titkosírást a kémkedésben és a katonai kommunikációban. A második világháború idején például a titkos üzenetek továbbításának is fontos eszköze volt.

Próbáld ki otthon!

Ha kedvet kaptál egy kis kémiai kísérletezéshez, készíthetsz saját titkos üzenetet is!

1. Facsarj ki egy kevés citromlevet egy kis pohárba.

2. Márts bele egy fültisztító pálcikát vagy vékony ecsetet.
3. Írj vele egy rövid üzenetet egy fehér papírra.
4. Hagyd teljesen megszáradni.
5. Kérj meg egy felnőttet, hogy segítsen óvatosan, alacsony hőfokon előhívni az írást melegítéssel. A papírt ne tartsátok közvetlenül láng fölé!

És már kész is a titkos üzenet!

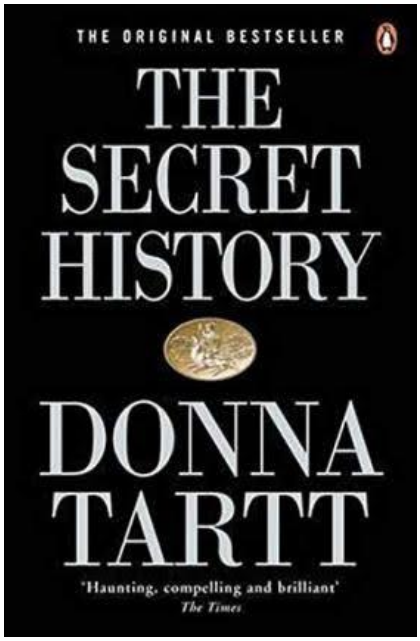
A kémia tehát nem csak képletekből, laboratóriumi köpenyekből és bonyolult kísérletekből áll. Néha egy egyszerű citrom is elég ahhoz, hogy valami egészen varázslatosat alkossunk. Ki gondolta volna, hogy a konyhában lapuló gyümölcsök egyikéből akár titkos ügynökök eszköze is lehet?

Írta: Lukács Anna

KÖNYVAJÁNLÓ:

A titkos történet – Donna Tart

Mi történik, ha a tudásvágy, a szépség iránti rajongás és a barátság sötét titkokkal keveredik? Donna Tartt *A titkos történet* című regénye egy különleges hangulatú, fordulatos történet, amely egy amerikai egyetemi közösség zárt világába kalauzolja az olvasót.

A történet főszereplője Richard Papen, aki egy kisvárosból érkezik a tekintélyes, új-angliai Hampden College-ba. Itt hamarosan bekerül egy különös, mindössze hatfős görög szakos hallgatói csoportba. A fiatalokat nemcsak az ókori görög kultúra iránti rajongás köti össze, hanem titokzatos és karizmatikus professzoruk, Julian Morrow is, akinek órái egészen más világot nyitnak meg előttük. Richard számára ez az új társaság egyfajta álomvilág: elegáns, művelt, izgalmas és teljesen különbözik attól az élettől, amelyet maga mögött hagyott.

Ám a tökéletesnek tűnő közösség felszíne alatt egyre sötétebb titkok rejtőznek. A regény már az első oldalakon elárulja, hogy a baráti társaság egyik tagja, Bunny meghalt, és a többieknek közük van a történtekhez. A valódi rejtély tehát nem az, hogy ki követte el a bűntényt, hanem az, hogy miként jutottak el odáig, hogy képesek legyenek rá.

A könyv egyik legnagyobb erőssége a különleges, kissé borzongató atmoszféra. A havas egyetemi táj, a régi könyvek, az ókori görög mítoszok és a titokzatos beszélgetések mind hozzájárulnak ahhoz, hogy az olvasó úgy érezze: egy másik világba csöppent. Közben a regény olyan kérdéseket vet fel, mint hogy meddig mehetünk el a barátságért, mennyire ismerhetjük

valójában a hozzánk közel állókat, és vajon a műveltség vagy az intelligencia valóban jobb emberré tesz-e bennünket.

Donna Tartt lassan bontakoztatja ki a történetet, de éppen ez adja a könyv erejét: a szereplők közötti feszültség, a kimondatlan mondatok és az apró részletek fokozatosan állnak össze egy nyugtalanító egésszé. Ez nem egy szokványos krimi, hanem izgalmas lélektani regény, amely még az utolsó oldal után is sokáig gondolkodásra késztet.

Kinek ajánljuk? Annak, aki szereti a titokzatos történeteket, a bonyolult karaktereket, az egyetemi élet különleges hangulatát, és nem bánja, ha egy könyv nemcsak szórakoztat, hanem kérdéseket is hagy maga után. Ha szereted, amikor egy történet lassan húz be a világába, *A titkos történet* remek választás lehet egy hosszú, őszi-téli estére.

Írta: Lukács Anna

FILMAJÁNLÓ

TOP SPOOKY – Horrorfilm-maraton kicsiknek és nagyoknak

Beköszöntött az év legsötétebb időszaka, amikor korábban sötétedik, a szél megzörgeti az ablakot, és egy takaró alá bújva valahogy még izgalmasabb filmet nézni. Ha te is szereted a borzongást, akkor itt az ideje egy igazi spooky filmestnek! Összegyűjtöttünk néhány filmet, amelyek között a legkisebbek is találnak kedvükre valót, de azoknak is akad néznivaló, akik már nem ijednek meg egy-két kísértettől. A listát két részre osztottuk: először jöjjenek a rajzfilmek, aztán a komolyabb, élőszereplős horrorok!

1. Rajzfilmek – borzongás nevetéssel fűszerezve

Hotel Transylvania – Ahol a szörnyek lazulnak (2012)

Mi történik, ha Drakula szállodát nyit a világ összes szörnyetege számára? Természetesen rengeteg vicces kaland! A történetben a vámpírok, múmiák és vérfarkasok békésen pihennének, amíg egy váratlan emberi vendég fel nem forgatja a szálloda életét. Könnyed, humoros film, amely tökéletes választás egy családi mozizáshoz.

Coraline és a titkos ajtó (2009)

Coraline egy titokzatos ajtóra bukkan új otthonában, amely egy első pillantásra tökéletesnek tűnő párhuzamos világba vezet. Ott azonban hamar kiderül, hogy a mosolygós másolatok és a gombszemű figurák mögött valami nagyon is hátborzongató rejtőzik. Különleges, gyönyörű stop-motion animáció, de ne tévesszen meg a rajzfilmes külső: ez bizony a bátrabb nézőknek való!

ParaNorman (2012)

Norman nem hétköznapi fiú: képes beszélgetni a halottakkal. Amikor egy régi átok miatt zombik lepik el a várost, neki kell megmentenie a lakókat. A film egyszerre vicces, izgalmas és megható, miközben az elfogadásról, a bátorságról és az előítéletekről is mesél.

Karácsonyi lidércnyomás (1993)

Jack Skellington, Halloween városának tökkirálya megunja a megszokott ünnepet, és úgy dönt, átveszi a karácsony irányítását. A végeredmény természetesen nem egészen úgy alakul, ahogy eltervezte. Tim Burton különleges hangulatú, zenés animációja egyszerre sötét, humoros és varázslatos.

Szörnyház (2006)

Három gyerek gyanút fog, hogy a szomszédjukban álló öreg ház valójában él, és nem éppen barátságos. A kíváncsiságuk hamar veszélyes kalandba sodorja őket. Ha szereted a rejtélyeket, a váratlan fordulatokat és a kissé ijesztő történeteket, ezt ne hagyd ki!

2. Igazi horror – csak a bátrabbaknak!

Ha a rajzfilmes szörnyek már nem jelentenek kihívást, és valami igazán félelmetesre vágysz, akkor következzenek az élőszereplős horrorfilmek. Ezek már komolyabb feszültséget, ijesztő jeleneteket és néha bizony álmatlan éjszakákat is tartogathatnak. Fontos: ezek a filmek nem kisgyerekeknek valók, a korhatár-besorolást és a tartalmi figyelmeztetéseket mindig érdemes ellenőrizni!

Démonok között (The Conjuring, 2013)

Egy család új házba költözik, ahol hamarosan megmagyarázhatatlan és egyre félelmetesebb dolgok történnek. Két paranormális jelenségekkel foglalkozó kutató próbál utánajárni a rejtélynek, de hamar kiderül, hogy valami sokkal sötétebb erővel állnak szemben. Klasszikus kísértetházas horror, amelyben a feszültség sokszor ijesztőbb, mint maga a látvány.

Sikoly (Scream, 1996)

Egy titokzatos maszkos gyilkos tartja rettegésben egy kisváros lakóit. A telefonhívások, a váratlan fordulatok és a híres Ghostface-maszk a filmtörténet egyik legismertebb horrorfigurájává tették a gyilkost. A Sikoly egyszerre izgalmas slasher és a horrorfilmek világának szellemes kifigurázása.

A mások (The Others, 2001)

Egy régi, ködös angliai házban egy anya két gyermekével él, akik különös betegségük miatt nem kerülhetnek napfényre. Amikor furcsa események kezdődnek, egyre nehezebb eldönteni, hogy mi valóság és mi nem. Ez a film nem a véres jelenetekkel, hanem a nyomasztó hangulattal és a zseniális fordulatokkal borzongat.

Hang nélkül (A Quiet Place, 2018)

Egy család olyan világban próbál túlélni, ahol a legkisebb zaj is halálos veszélyt jelenthet. A Földet különös lények lepték el, amelyek a hang alapján vadásznak. A szereplőknek szinte teljes csendben kell élniük, így a néző is lélegzet-visszafojtva figyeli a történetet. Különösen izgalmas, mert a csend néha félelmetesebb minden sikolynál.

Ragyogás (The Shining, 1980)

Egy író családjával egy elhagyatott hegyi szállodába költözik, hogy gondnokként dolgozzon a téli hónapokban. A magányos épületben azonban egyre különösebb dolgok történnek, és a férfi viselkedése is fokozatosan megváltozik. Stanley Kubrick klasszikusa lassan építkező, pszichológiai horror, amelynek néhány jelenete máig a műfaj legismertebb pillanatai közé tartozik.

A tökéletes horrorest szabályai

- Kapcsoljátok le a villanyt, de a biztonság kedvéért a folyosói lámpa maradhat égve!
- Készítsetek be rengeteg popcornt, nasit és forró csokit.
- A rajzfilmes maratonhoz jöhetnek a vicces jelmezek és a Halloween-díszek.
- A horrorfilmeket mindig a társaság korának és bátorságának megfelelően válasszátok ki.
- És a legfontosabb: ha valaki túl ijesztőnek találja a filmet, nyugodtan tarthat szünetet!

Akár a vicces szörnyeket, akár a hátborzongató történeteket kedveled, egy jól összeállított spooky filmmaraton tökéletes program lehet egy őszi estén. Egy dolgot viszont ne feledj: ha a film után valami megzörren a szobádban, lehet, hogy csak a szél volt… vagy mégsem?

Írta: Lukács Anna

SPORT

Őszi Levélolimpia – amikor a gereblye a legfontosabb sporteszköz!

Ki mondta, hogy az ősz csak a bekuckózásról, a forró teáról és a színes falevelek csodálásáról szól? Vannak, akik ilyenkor egészen különleges sportágban mérik össze az erejüket: **a levélgyűjtésben!** Bár elsőre talán furcsán hangzik, a világ több pontján rendeztek már játékos őszi levélgyűjtő és gereblyéző versenyeket. Úgy látszik, a lehullott falevelek nemcsak a természetet teszik szebbé, hanem a versenyszellemet is előhozzák az emberekből.

Az Egyesült Államokban például egyetemi és közösségi őszi fesztiválokon is szerveztek már levélgyűjtő versenyeket. A résztvevőknek nem volt más dolguk, mint minél gyorsabban összegereblyézni a lehullott leveleket. Egyes

rendezvényeken külön kategóriában indulhattak a gyerekek és a felnőttek, máshol pedig még ajándékokkal is jutalmazták a legügyesebbeket. Ausztráliában is találkozhatunk hasonló iskolai kezdeményezéssel, ahol a diákok azt próbálták eldönteni, melyik csapat képes a legtöbb levelet összegyűjteni.

De hogyan nézne ki egy igazi Őszi Levélolimpia? A versenyzők több számban is bizonyíthatnának. A **gyorsasági levélgyűjtésben** az nyerne, aki adott idő alatt a legtöbb levelet gyűjti össze. A **levélkupacépítés** során a legnagyobb halom elkészítése lenne a cél, míg a **színvadászatban** a lehető legtöbb különböző árnyalatú falevelet kellene megtalálni. A legkreatívabb versenyzők pedig a **levélművészet** kategóriában indulhatnának, ahol különleges figurákat, állatokat vagy akár egész képeket készíthetnének a begyűjtött levelekből.

Persze egy ilyen verseny nemcsak a győzelemről szólna. A szabadtéri mozgás, a csapatmunka és a friss levegőn töltött idő mind hozzájárulna ahhoz, hogy a résztvevők jól érezzék magukat. Ráadásul a végén még a környezetünk is rendezettebb lenne – feltéve, hogy a leveleket valóban szükséges összegyűjteni az adott területen.

Bár hivatalos, nemzetközi levélgyűjtő világbajnokságot egyelőre nem sikerült találnunk, az ötletben bőven van fantázia. Ki tudja, talán egyszer éppen a mi iskolánk indítja el a világ első Levélolimpiai mozgalmát!

Addig is: elő a gereblyékkel, induljon az őszi szezon!

Írta: Lukács Anna

KULTÚRA ÉS SZÓRAKOZÁS

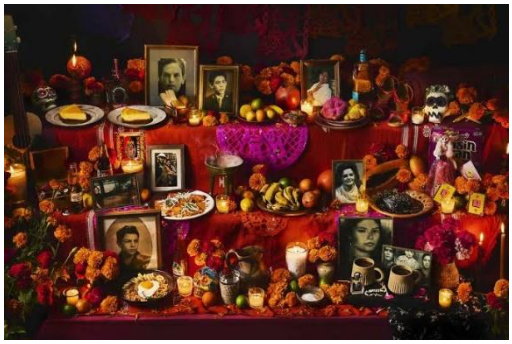
A világ körül a halottak nyomában – Így emlékeznek meg más országokban az elhunytakról

Nálunk november elején a temetők megtelnek virágokkal és mécsesekkel, az emberek pedig csendben emlékeznek elhunyt szeretteikre. De vajon a világ más tájain is ilyen visszafogottan ünneplik a halottak napját? Egyáltalán nem! Van, ahol színes felvonulásokkal, zenével és tánccal, máshol lampionokkal, különleges ételekkel vagy akár óriási papírsárkányokkal tisztelegnek azok előtt, akik már nincsenek közöttünk. Utazzunk körbe a világban, és nézzük meg, milyen különleges hagyományok kapcsolódnak az elhunytak emlékezetéhez!

Mexikó – Ahol a halál is színes ünnep

Ha létezik ország, ahol a halottak napja igazán különleges hangulatot kap, az Mexikó. A *Día de los Muertos*, vagyis a halottak napja november 1-jén és 2-án zajlik. A mexikóiak hite szerint ilyenkor az elhunytak lelkei visszatérhetnek egy rövid látogatásra családjukhoz. Az otthonokban színes oltárokat, úgynevezett *ofrendákat* készítenek, amelyekre fényképek, gyertyák, édességek és az elhunytak kedvenc ételei kerülnek. Az utcákat narancssárga bársonyvirágok, vagyis büdöskék díszítik, amelyek illatukkal és színükkel segítenek hazatalálni a lelkeknek. A cukorból készült koponyák, a csontvázjelmezek és a vidám felvonulások mind az ünnep jellegzetes részei. Mexikóban a halottak napja nem csupán a gyászról, hanem az élet és az emlékek ünnepléséről is szól.

Guatemala – Óriási sárkányok az égbolton

Guatemalában, különösen Santiago Sacatepéquez és Sumpango településein november 1-jén különleges látványosság várja az embereket: hatalmas, színes papírsárkányok emelkednek a magasba. A helyiek heteken át készítik ezeket a gyakran több méter átmérőjű alkotásokat. A hagyomány szerint a sárkányok összekötik az élők és az elhunytak világát, és segítenek távol tartani a rossz szellemeket. Az ünnephez hagyományos ételek és családi megemlékezések is kapcsolódnak.

Japán – Lampások mutatják az utat a lelkeknek

Japánban nem novemberben, hanem nyáron tartják az egyik legfontosabb halottakról megemlékező ünnepet, az *Obont*. A buddhista hagyomány szerint ilyenkor az ősök lelkei visszatérnek családjukhoz. Az emberek megtisztítják a sírokat, ételt ajánlanak fel az elhunytaknak, és különleges táncokat, úgynevezett *bon odorit* járnak. Az ünnep végén sok helyen világító lampásokat engednek a folyókra és tavakra, hogy azok segítsék a lelkeket visszatalálni a túlvilágra. A vízen úszó fények látványa igazán varázslatos.

Fülöp-szigetek – Családi találkozó a temetőben

A Fülöp-szigeteken az *Undas* nevű ünnep során november 1-jén és 2-án családok ezrei keresik fel elhunyt szeretteik sírját. Virágokat visznek, gyertyákat gyújtanak, megtisztítják a sírokat, és sokan hosszú órákat, akár egy egész éjszakát is a temetőben töltenek. De itt nem feltétlenül a csend és a szomorúság uralkodik: a rokonok együtt étkeznek, beszélgetnek, történeteket mesélnek az elhunytakról, és közösen idézik fel a régi emlékeket. A temető ilyenkor szinte hatalmas családi találkozóhellyé változik.

Kína – A sírtisztítás ünnepe

Kínában a *Qingming*, vagyis a sírtisztítás ünnepe tavasszal, általában április 4–5. körül van. Ekkor a családok felkeresik őseik sírját, megtisztítják a sírköveket, virágokat és ételeket helyeznek el, valamint megemlékeznek az elhunytakról. Egyes hagyományok szerint

papírpénzt és más papírtárgyakat is elégetnek jelképes ajándékként, amelyeket a túlvilágra szánnak. A nap ugyanakkor nemcsak az emlékezésről szól: sok család a szabadban kirándul, és élvezi a tavaszi időjárást.

Írország – A Halloween ősi gyökerei

Írországban a halottakhoz kapcsolódó hagyományok egyik fontos előzménye a kelta *Samhain* ünnep, amelyet október 31-én és november 1-jén tartottak. A régi kelta hitvilág szerint ilyenkor elvékonyodott a határ az élők és a holtak világa között. Az emberek tüzeket gyújtottak, jelmezeket öltöttek, és különféle szertartásokkal próbálták távol tartani a rossz szellemeket. A mai Halloween számos szokása ebből az ősi hagyományvilágból ered, bár az évszázadok során sokat változott.

És mi a közös mindezekben?

Bár a világ különböző országaiban egészen másképp emlékeznek meg az elhunytakról, egy dolog mindenhol közös: az emberek szeretnék életben tartani azok emlékét, akiket elveszítettek. Van, ahol mécsesekkel és virágokkal, máshol zenével, tánccal vagy színes ünnepségekkel teszik ezt. Ezek a hagyományok arra emlékeztetnek bennünket, hogy a halálról és az emlékezésről minden kultúra másképp gondolkodik, de a szeretteink iránti szeretet és tisztelet mindenhol ugyanolyan fontos.

Írta: Lukács Anna

INTERJÚ

Zu Beginn des Schuljahres 2026/2027 durfte unsere Schule dank der Vermittlung von Lehrerin Edina Vadai eine weitere sympathische Praktikantin in ihren Reihen begrüßen: Emma. Im Rahmen des Oktober-Interviews haben wir Emma über das deutsche Schulsystem, das Abitur und ihre persönlichen Erfahrungen befragt.

Was gefällt dir an unserer Schule?

Also, mir gefällt besonders gut an eurer Schule, dass hier alle sehr freundlich sind und ich wurde auch sehr freundlich und herzlich aufgenommen. Außerdem ist es total toll, dass hier Deutsch oder Fremdsprachen generell eine sehr große Rolle im Schulalltag spielen und dass es halt nicht nur die Möglichkeit gibt, Fremdsprachenunterricht zu nehmen, sondern auch Fachunterricht, wie jetzt z.B.Geschichte, Geographie, Mathe, Physik und Volkskunde der Ungarndeutschen Minderheit. Volkskunde war für mich total neu und sehr spannend. Das ist ein für mich neues Schulkonzept, was ich super finde.

Welche Unterschiede gibt es zwischen dem deutschen und dem ungarischen Schulsystem?

Auf jeden Fall die Notengebung, weil in Deutschland es so ist, dass die beste Note die 1 ist und die schlechteste Note die 6 und hier ist ja die beste Note die 5 und die schlechteste die 1.

Und was ich auch hier sehr gut finde, dass eure Lehrgruppen sehr klein sind. Das ist bei uns nicht immer der Fall, kommt auch drauf an, wie groß die Schule ist, aber dadurch, dass immer nur ungefähr zehn Schüler in einer Gruppe sind, finde ich einfach die Atmosphäre viel persönlicher und dass der Lehrer einfach mehr, mit den Schülern individuell agieren kann und die Kinder haben öfter die Möglichkeit etwas vorzulesen oder Fragen zu stellen und das ist mir auf jeden Fall auch sehr positiv aufgefallen.

Was sind deine Erfahrungen über das deutsche Schulsystem? Wie waren deine Schuljahre?

Also meine Erfahrungen im deutschen Schulsystem sind sehr positiv. Besonders waren auch die Lehrer immer sehr nett und auch unsere Schulgemeinschaft sehr gut. Und was ich mir für euch auch alle hoffe, dass man so gute Freunde findet, dass man nach der Schulzeit auch noch lange weiter mit ihnen befreundet bleibt, was bei uns auf jeden Fall auch so ist. Ja, und sonst haben wir die Schulzeit als sehr schön empfunden. Wir haben auch immer viele Klassenausflüge gemacht und viel außerhalb des Unterrichts gelernt.

Was oder wer war deine Inspiration, als du dich entschieden hast, Pädagogin zu werden?

Also ich habe schon ganz lange überlegt, Lehrerin zu werden. Ich habe auch schon angefangen mit privatem Nachhilfeunterricht, da war ich selber erst in der neunten Klasse und habe dann erst angefangen Grundschüler zu unterrichten und dann später fünf, sechs, sieben, achtklässler und als ich dann in der Oberstufe war, dann ging es immer so weiter. Das war so meine erste Idee, wo ich gedacht habe, ja, vielleicht passt das ganz gut zu mir. Und dann natürlich auch die Lehrer in meiner Schule, die waren immer so ultra lieb und haben sich extrem gut gekümmert und waren immer sehr offen und herzlich und die haben mir zumindest sehr viel mehr mitgebeben als nur den Fachunterricht oder den Stoff, den man fürs Abitur verpflichtend lernen muss, sondern auch darüber hinaus sehr viele Werte, die ich für mich übernehmen konnte und

das finde ich sehr schön und deshalb hoffe ich, dass ich das auch bei zukünftigen Kindern auch machen kann. Ich denke, dass wir unseren Schülern viel mehr mitgeben, als nur den Lernstoff.

Wie sieht das Schülerleben nach dem Unterricht in Deutschland aus? Welche AGs oder besondere Programme gibt es oder gab es bei euch?

Das ist sehr individuell, je nachdem, wofür man sich interessiert. Natürlich gibt es bei uns auch, so wie bei euch, ein sehr großes Sportangebot. Am beliebtesten ist auf jeden Fall Fußball und Schwimmen oder Tennis. Ich habe damals nach der Schule immer getanzt und war auch Leistungsturnerin ganz lange. Ja, aber man kann auch viele weitere Hobbys wählen, z.B. auch Instrumente sind bei uns sehr beliebt. Ich habe selber auch einige Instrumente probiert.

Ja, und was habe ich noch so gemacht? Über die Schule gibt es auch super viele AGs und Möglichkeiten. Man kann auch noch weitere Fremdsprachen lernen. Man kann Naturwissenschaften wählen, eigentlich alles, worauf man Lust hat. Man kann sich frei ausprobieren.

Wie sieht das Abitur bei euch aus? Welche Prüfungen habt ihr in Deutschland?

Es ist je nach Bundesland ein bisschen anders. Ich selber komme aus Niedersachsen und kann jetzt natürlich nur für Niedersachsen sprechen, aber bei uns gibt es die Oberstufe zwei Jahre lang, also die 12. und die 13. Klasse und es gibt fünf verpflichtende Kurse im Abitur. In den ersten drei Kursen sind sechsstündige schriftliche Prüfungen am Ende und dann kommt noch ein Fach, das ist vierstündig schriftlich und das letzte Fach ist eine mündliche Prüfung, die 20 Minuten geht. Und man kann sich die Fächer aussuchen, was man machen möchte. Natürlich kann man nicht sagen, ich nehme nur Fremdsprachen im Abitur und habe nichts mehr mit Mathe oder Physik zu tun. Man ist verpflichtet mindestens eine Fremdsprache zu machen und auch mindestens ein oder zwei Naturwissenschaften und Mathe zu absolvieren.

Vielen Dank für Emmas Antworte und für Frau Vadai, di ebei der Bearbeitung des Interviews viel geholfen hat!

Iskolánk a 2026/2027-es tanév elején Vadai Edina tanárnő közbenjárásának hála egy újabb kedves gyakornokot köszönthetett köreiben: Emmát. Az októberi interjú keretében a német iskolarendszerről, érettségiről és személyes tapasztalatairól kérdeztük Emmát.

Mi tetszett legjobban a Tamásiban?

Ami különösen tetszett az iskolátokban, az az, hogy mindenki nagyon barátságosan és szívélyesen fogadott. Ezenkívül azt is szupernek tartom, hogy a Tamásiban, mind a német nyelv, mind a többi neolatin nyelv kiemelt szerepet játszik az iskolai életben, és hogy lehetőségetek van nemcsak nyelvórákat venni, de idegennyelvi oktatásban -például történelem németül, vagy német nemzetiségi népismeret- is részesülni. A német nemzetiségi népismeret számomra új volt és nagyon izgalmasnak találom. A Tamási nekem egy teljesen új iskolakoncepció, amit lenyűgözőnek találok.

Miben különbözik a német iskolarendszer a magyartól?

Ami más, az mindenképpen az osztályozás. Németországban a legjobb jegy az 1, a legrosszabb a 6. Magyarországon ez teljesen fordítva van. Ami nagyon tetszett a magyar rendszerben, az az, hogy a tanulócsoportok sokkal kisebbek, mint Németországban. Ez persze attól is függ, hogy milyen nagy az iskola, de azáltal, hogy egy tanulócsoportban kb 10 diák van, sokkal személyesebb lesz a hangulat és a tanárok is jobban tudnak az egyes diákokkal dolgozni és haladni, a gyerekeknek is több lehetősége van kérdezni. Ez a különbség számomra mindenképpen egy pozitív élmény.

Mik a tapasztalataid a német iskolarendszerről? Milyenek voltak az iskolás éveid?

A tapasztalataim a német iskolarendszerről nagyon pozitívak. A tanáraim mindig kedvesek voltak és az iskolai közösség is barátságos volt. És ami nekem a tapasztalat és remélem, hogy nektek is az lesz, az az életre szóló barátság, ami az iskola falain kívül is folytatódik. Szóval én nagyon élveztem az iskolás éveimet, sok osztálykirándulást szerveztünk és tanítási időn kívül is sokat tanultunk.

Ki vagy mi inspirált téged arra, hogy pedagógusnak tanulj?

Már hosszú ideje fontolgattam a pedagógusi pályát. A gimis éveim alatt gyakran korrepetáltam általános iskolásokat, aztán mindig egyre magasabb évfolyamokban segítettem és ez a végzős évemben is így maradt. Ez volt az a pont, ahol először elgondolkodtam a tanári pályán. Természetesen a tanáraim is nagyban inspiráltak. Mindig nagyon kedvesek és segítőkészek voltak, mindenkire odafigyeltek és a tananyagnál sokkal többet adtak nekünk. Rengeteg értéket és gondolatot tanítottak, amit azóta is magamban őrzök. Ezért remélem, hogy egyszer remélem, hogy én is ilyen pedagógus lehetek.

Hogyan néz ki a diákélet a tanítás után Németországban? Milyen szakkörök és külön programok vannak nálatok?

Ez eléggé egyedi, attól függ, hogy az illetőnek mi az érdeklődési köre. Természetesen nálunk is, ahogy nálatok is rengeteg sportolási lehetőség volt. A legnépszerűbb sportágak a foci, az úszás ás a tenisz voltak. Én akkoriban iskola után táncórákra jártam és elég sokáig versenysportoló is voltam. De ezen kívül még sok hobbi közül lehetett választani, pl. hangszeren tanulni, amit én is előszeretettel kipróbáltam. Az iskolámban nagyon sok szakkör volt. Lehetett még további idegennyelveket tanulni vagy valamilyen természettudománnyal kapcsolatos szakkörhöz csatlakozni. Mindenki azt próbált ki, amit csak szeretett volna.

Hogyan néz ki nálatok az érettségi? Milyen vizsgák vannak Németországban?

Ez tartomány szerint változik. Én Alsó-Szászországból származok, úgyhogy csak Alsó-Szászországról tudok nyilatkozni. Nálunk a gimnázium utolsó két évében, a 12. és 13. osztályban 5 kötelező érettségi kurzust kell teljesíteni. Az első három kurzus határás írásbeli vizsgákból áll, aztán még jön hozzájuk egy tantárgy, az négyórás írásbeli az utolsó tantárgy pedig egy 20 perces szóbeli vizsga. És ezekhez mindenki maga választja ki a tantárgyakat. Persze nem lehet olyan csinálni, hogy valaki csak idegennyelvi tantárgyakat választ és akkor már nem kell se matematikából, se természetismeretből érettségiznie. Kötelező legalább egy idegennyelvből érettségizni, emellett legalább kettő természetismereti tárgyból és matematikából.

Köszönjük szépen az interjút Emmának és a segítséget Vadai tanárnőnek!

Írta: Csaba Enikő

NOVELLA

Fenevad – Csaba Enikő

Ban Kam faluból sorra tűntek el a csirkék, kutyák és a kisebb termetű malacok. A falubeliek tanácstalanul keresték háziállataikat, de csak megszáradt vérfoltokat találtak a sötét sárban. A kezdeti zavarodottság hamar alábbhagyott, helyette a lakosok fáklyákkal és házilag készített fegyverekkel benyomultak a községet övező dzsungelbe, de semmilyen árulkodó jelet nem találtak: se lábnyom, se karmolások. A Ban Kam haszonállatait tizedelő bestiának nyoma sem volt. Ekkortájt terjedt el a szóbeszéd, miszerint egy éhes szellem látogatja a falut esténként. Egy démoni lény, mely szőröstül-bőröstül bekebelezi az állatokat. Ban Kam hamarosan az átok és rontás falujává vált.

Mek nem hitt a babonás szóbeszédnek. Noha kisded kora óta a csöndes kis községben nevelkedett, nem tudott a helyieket felzaklató képzelgésekben hinni. A szülőhelyét rettegésben tartó kísértet egy távoli illúziónak tűnt a fiatal fiú számára. Olyan problémának, ami nem őt érintette, így abszolút hidegen hagyta. Mek közönye egészen addig tartott, mígnem családi haszonállataik, disznók és csirkék egyik napról a másikra kámforrá nem váltak. Mek édesapja homlokráncolva méregette a kiürült karámokat, s nem talált egyebet, mint vérpöttyöket a patanyomokban. A fiának nyújtott egy régi, rozsdás kaszát, majd bosszankodva így szólt:

-Menj, járd körbe a környéket, hátha nem jutott még messze a fenevad! -a férfi idegesen ritkuló hajába túrt. -Még csak most kezdődött a nap és máris ilyen szerencsétlenségre kelek! -Mek nem vitatkozott az apjával, szorosan megmarkolta a kasza nyelét és elindult. A fiú feje fölött színes tollú madarak suhantak el, a falu lassan ébredezni kezdett. Mek két kezét összetéve, mélyen meghajolva köszöntötte a reggeli sétára induló öregeket. A korai napfény finoman melengette napbarnított bőrét.

Ban Kam és a dzsungel határán egy aprócska patak csörgedezett. Az égig szökő fák szinte teljesen eltakarták, Mek figyelmét is majdnem elkerülte a halkan zubogó víz. Eredetileg nem is akarta megközelíteni a vízfolyást, ám szeme sarkából fehérséget pillantott meg. Hitetlenkedve szemlélte az alabástrom bőrt, s lépésről lépésre közelítette meg, mintha valami különös erő vonzotta volna a patak irányába. Letérdepelt a hosszú fűbe, kaszáját már régen kiejtette a kezéből. A folyócskában egy fiatal lány fürdött, nagyjából Mekkel egy idős lehetett. Karcsú bokája kikandikált az áttetsző víztükörből. Elefántcsont bőrére tintafekete haj tapadt nedves tincsekben. Az arca apró volt és arányos, orrnyerge íves, felső ajkának mélyedésében gyémántfényű vízcsepp ült. Mek nem tudott betelni a látvánnyal. Soha nem látott még ehhez fogható szépséget. A fülei egészen elpirultak, s tudta, hogy szégyenletes dolgot tesz, de egy pillanat erejéig elképzelte, milyen lenne megérinteni ezt a fenséges teremtést. A következő pillanatban összetalálkozott a tekintetük: a lány Mekre emelte őzgidaszemeit. A fiú még levegőt is elfelejtett venni, látótere beszűkült, csőlátásának fókuszában egyedül a gyönyörű lányt látta. A szépség óvatos mosolyra húzta ajkait, fogai apró gyöngyökként ültek a szájában. Törékeny kezét megemelte és félénken intett Meknek. A fiú után visszaintegetett.

-Mi a neved? -formált tölcsért kezeiből, hogy hangja elérje a lányt. -Hogyan nevezzelek?

-Lótusz[1]. -válaszolt kacagva a lány. Mek Bua csengő nevetését meghallva olyannyira zavarba jött, hogy felpattant és futásnak eredt, rohant vissza a kopár faluba, ahol hófehér bőrnek nyoma

[1] A Bua (บัว) thai női keresztnév jelentése lótusz

sem volt. Ban Kam minden lakója földműves, vagy egész nap az állatok körül tevékenykedik. Bőrük színe lassacskán a nedves sár színével vált azonossá. Szikár asszonyokat akart látni, megkeseredett munkásokat, csak hogy a szíve újra egyenletes ritmust verjen.

Korábban kezdett el sötétedni, mint általában szokott. A Nap, mintha versenyt futott volna az idővel, vészesen közeledett a horizont felé. Ban Kam lakosai páni félelemmel siettek cölöpökre épült házaikba, hogy magukra zárjanak ajtót, ablakot. Elszenesedett gyufaszálakként skatulyázták be önmagukat. Mek szülein is úrrá lett az idegesség, kezeiket tördelve zártak be minden zsalugátert. A fiú szobájában egyedül maradt a fojtogató sötétséggel. Nem értette az éjszakától való rettegést. Nem hitt a szellemekben. Nevetségesnek találta, hogy még a falu vénjei is hittek ebben a kitalált történetben. Mégsem szólt semmit, engedelmesen követte szülei utasítását: zárkózz be, rejtőzz el és napkeltéig maradj a szobádban. El sem tudta képzelni, hogy mi elöl bujkált egy egész falu.

Éjszaka megelevenedett a dzsungel. Mek magára húzta a takaróját, de még így sem tudta kizárni a zavaró hangokat. Tücskök és kabócák kerregtek, vadmacskák üvöltöttek, s az összes hang, összes morgás egyetlen kibírhatatlan kakofóniává állt össze. Mek álmatlanul forgolódott, tarkóján kövér cseppekben izzadtság gyűlt. Friss levegőt akart, az éjszakai enyhítő szellőt kívánta, de a zsalugáterek elzárták előle a külvilágot. Mek frusztráltan ledobta magáról a plédet, ismét behunyta a szemeit, s tett egy utolsó, elkeseredett próbát az elalvásra. Az ébrenlét és az álmok határán járt, amikor a hangzavarból kihallott egy vékony hangot, egy hangszínt, ami eddig még nem szólt.

-Mek! -valami nekiütődött a zsalugátereknek. -Én vagyok az, Bua! -a fiú szíve hevesen kezdett verni. Botladozva kikászálódott az ágyából és az ablakhoz ugrott. -Mek! Kérlek eressz be! Félek, ó nagyon félek itt kint!

-Tényleg te vagy az? -remegett Mek hangja.

-Eressz be! Hallasz? Mek, van itt kint valami rémséges! -ismét koppant valami a ház oldalán. – Engedj be gyorsan! -Mek kapkodva nyúlt a kopott reteszhez. A párától megduzzadt teakfa nehezen engedett, s ahogy a fiú meglátta a Hold gyenge fényétől megvilágított külvilágot, a rozsdás zsanérokkal egyszerre sikoltott fel. Az ablakában Bua nézett mélyen Mek szemébe. Mek szobája jóval a magas cölöpök fölé épült.

A fiú hátratántorodott, térdei elgyengültek és tompán puffanva a földre esett. Szobája durva fapadlója felsértette a tenyerét, vérnyomokat hagyott, ahogy megpróbált távolabb kúszni az ablaktól. A félelemtől elkerekedett szemekkel nézte az eltorzult lányt. Bua arca a holdfényben természetellenesen sápadtnak tűnt, kékes erei átütöttek a papírvékony bőrön. Fekete hajába tollpihék ragadtak, gyomorforgató szagot árasztott magából. Többé nem hasonlított a gyönyörű lányra, aki kecsesen fürdött a csörgedező patakban. Bua egy nagy, bűzös lüktető csomó volt, ami egyre csak Mek felé közeledett. Szabályos ritmusban vér csepegett a padlóra.

-Mek, mondd, így is szép vagyok? -a fiú hitetlenkedve megrázta a fejét. Nem akarta elhinni, nem tudta felfogni, hogy mi történt. -MEK! -sikoltott Bua. -Mondd, hogy így is szeretsz! Mondd, hogy így is meg akarsz érinteni! Ó, Mek, hát nem látod, hogy mennyire szeretlek? -olyan közel merészkedett a fiúhoz, hogy az öklendezni kezdett a bűztől. -De hiszen te vérzel. Látod? Nem vagyok más, pont olyan vagyok, mint te! Az én vérem is vörös, a tied is! Meg sem változtam! Nem látod? MEK, NEM LÁTOD, HOGY MÉG MINDIG GYÖNYÖRŰ VAGYOK?

-Mit…mit tettél Buával? -kérdezte a fiú, majd gyomorszája kegyetlenül összeszorult és kihányta a vacsorára evett rizst és húst. -Mi a fene vagy te és hol van Bua?

-Miről beszélsz? -a lény összeráncolta a homlokát. -Ez vagyok én. *Ez* Bua.

-Te vagy a fenevad. -tudatosult Mekben. -Beleszerettem egy rémségbe. -túrt Mek a hajába, tépte, húzta a rövidre nyírt fürtöket.

-Hát szeretsz? -jött még közelebb a fiúhoz. Ahogy a kísérteties lüktetésben meglátta Bua gyöngyházfényű fogsorát, a metsző-és szemfogakat ismét csak a patakban mosdó, csinos lányt látta, a jelenést, aki túl gyönyörű volt ahhoz, hogy igaz lehessen.

ANGOL NOVELLA

Mystery Train – Anna Lukács

A golden light was shining from the old railway station.

He stopped.

The station had been closed for twenty years.

"That's odd," he whispered.

Then came a sound.

Choo... choo...

A train whistle.

Oliver looked left. He looked right. The tracks were empty.

And then, out of the thick silver fog, a magnificent black train appeared. Its golden windows glowed like little stars, and tiny sparks danced beneath its wheels. On the front, written in beautiful golden letters, were the words:

THE MYSTERY TRAIN

The train stopped with a gentle sigh.

Its doors opened.

"Well, well, well!" said a cheerful voice. "A passenger at last!"

Standing in the doorway was a small conductor wearing a purple coat, a shiny silver hat and a pair of spectacles so large that they almost covered his entire face.

"Good evening, young gentleman! Do you have a ticket?"

Oliver shook his head.

"Not a ticket? Oh dear! Not a problem. We accept curious minds and kind hearts as payment."

Before Oliver could ask what that meant, the conductor handed him a little blue ticket.

"All aboard! The train is about to depart!"

Oliver hesitated.

"Where does it go?" he asked.

The conductor smiled mysteriously.

"Wherever it is needed."

And with that, the doors closed.

The train began to move.

The First Stop: The Forest of Forgotten Things

Oliver found himself in a beautiful carriage filled with velvet seats, golden lamps and strange little creatures sleeping in the luggage racks.

One looked like a rabbit with antlers. Another was a tiny owl wearing a scarf.

"Are they real?" Oliver whispered.

"Real enough," said the conductor, appearing beside him. "This train has a habit of collecting unusual passengers."

Soon, the train slowed down.

"First stop!" announced the conductor. "The Forest of Forgotten Things!"

Oliver stepped outside.

The forest was covered in silver mist. Strange objects lay beneath the trees: lost gloves, broken toys, old photographs and hundreds of tiny letters.

A little girl was sitting on a tree stump, crying.

"Hello," said Oliver gently. "What's wrong?"

"I lost my teddy bear," she sniffled. "He was my best friend. I can't sleep without him."

Oliver looked around. He noticed something brown behind a bush. It was a teddy bear, with one button eye and a red ribbon around its neck.

"Is this yours?" he asked.

The girl's face lit up.

"Tommy! You found him!"

She hugged the teddy bear tightly.

"Thank you!"

Suddenly, the forest became brighter, and a tiny golden light appeared in Oliver's hand.

"What is this?" he asked.

The conductor nodded.

"A little light of kindness. You see, young man, sometimes the smallest things we do can make the biggest difference."

Oliver smiled. He had never thought of himself as someone who could make a difference.

The Second Stop: The Village of Shadows

The train travelled on, through mountains and clouds, until it reached a quiet village.

But something was terribly wrong.

There were no lights in the windows, no laughter in the streets and no smoke coming from the chimneys.

The villagers were hiding inside their houses.

"Why is everyone so frightened?" Oliver asked.

"Because of the Shadow," whispered the conductor.

At the end of the street stood a tall, dark figure. It had long arms, glowing eyes and a voice like the wind blowing through an empty bottle.

"Who dares to enter my village?" it growled.

Oliver's knees began to shake.

He wanted to run back to the train.

But then he remembered the little girl and her teddy bear. He remembered the golden light in his hand.

"Why are you frightening everyone?" Oliver asked.

The Shadow turned towards him.

"Because nobody ever comes to visit me. Nobody speaks to me. Everyone runs away!"

Oliver blinked.

The Shadow did not sound angry anymore.

It sounded lonely.

"Perhaps you don't need to frighten people," Oliver said carefully. "Perhaps you just need a friend."

The Shadow looked down at its enormous feet.

"Do you think anyone would want to be my friend?"

Oliver smiled.

"I think everyone deserves a chance."

And just like that, the Shadow began to shrink. Its dark shape became softer and softer until it looked like a small, fluffy creature with two bright eyes.

The villagers slowly opened their doors.

One little boy stepped outside and offered the creature a biscuit.

The creature sniffed it, smiled and ate it in one bite.

The whole village burst into laughter.

A second golden light appeared in Oliver's hand.

"Another lesson learned," said the conductor. "Never judge someone by how they look. Sometimes the scariest things are simply the loneliest."

The Last Stop: The Station of Wishes

At last, the train reached its final destination.

Oliver stepped onto a platform floating among the stars. There were no buildings, no trees and no roads. Only thousands of tiny glowing lights drifting through the air.

"Where are we?" he asked.

"The Station of Wishes," answered the conductor. "Every light you see belongs to someone who has ever wished for something."

Oliver watched the lights dance.

Some were bright and golden. Others were small and pale, almost invisible.

"Do all wishes come true?" he asked.

The conductor shook his head.

"Not all of them. But every wish can teach us something. Some show us what we truly want. Others remind us what we need to work for."

Oliver thought for a moment.

"I wish I could be brave," he said quietly.

The conductor smiled.

"But you already are."

Oliver frowned.

"I was frightened of the forest, and I was frightened of the Shadow."

"Being brave does not mean you are never afraid," the conductor explained. "It means you try to do the right thing, even when your knees are shaking."

Oliver looked at the golden lights in his hand.

Perhaps bravery was not about being fearless after all.

Perhaps it was about being kind, even when things seemed strange.

The Journey Home

A soft whistle echoed through the station.

"Time to go, young Oliver!" called the conductor.

Oliver climbed aboard the Mystery Train.

The journey home was quiet. The little creatures were asleep, the golden lamps flickered gently, and the wheels made a comforting rhythm:

Clickety-clack, clickety-clack...

When the train finally stopped, Oliver stepped onto the familiar platform of his village.

The fog was still there.

The old station was still there.

But the train had disappeared.

Oliver looked down at his hand.

There, resting in his palm, was a small golden ticket.

On the back, in tiny silver letters, were the words:

"The greatest adventures begin with a kind heart."

From that night on, Oliver was never quite as afraid of the dark.

He still sometimes heard strange noises outside his window. He still wondered what might be hiding in the woods.

But whenever he felt frightened, he remembered the Mystery Train, the lonely Shadow and the little girl who had found her teddy bear.

And sometimes, just before midnight, when the autumn fog covered the railway tracks, Oliver thought he could hear a familiar voice in the distance:

"All aboard! Next stop... who knows?"

And if you ever happen to pass an old railway station on a foggy night, listen carefully.

You might hear it too.

Choo... choo...

Ha érdekel a kreatív írás csatlakozz az újság csapatához! Minden korosztályt várunk szeretettel! Itt tudsz jelentkezni: tamasi.suliujsag@gmail.com